

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 845²

Κυριακὴ ΙΣΤ' Ματθαίου (Ματθ. 25,14-30)
10 Φεβρουαρίου 2013 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Γιατί ζοῦμε;

«Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ!...» (Ματθ. 25,26)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Ἀπὸ τὴν ὠραία **παραβολὴ τῶν ταλάντων** θέλω νὰ προσέξετε ἰδιαίτερως τὸ τέλος τῆς. Εἶπε ὁ Χριστός· «Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω», ὅποιος ἔχει αὐτιά **ὡς ἀκούη** (Ματθ. 11,15· 13,9,43). Αὐτὸς ὁ λόγος διαβαίνει τοὺς αἰῶνες, φτάνει καὶ σ' ἐμᾶς καὶ ἀπευθύνεται στὸν καθένα μας.

—Μά, θὰ πῆτε, δόξα τῷ Θεῷ ἔχουμε **αὐτιά** καὶ ἀκοῦμε. Τί νόημα ἔχει αὐτὸ γιὰ μᾶς;

Ἔχουμε βέβαια αὐτιά· ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἐδῶ μιλάει γιὰ κάτι βαθύτερο. Ἐρχόμαστε στὴν θεία λειτουργία, ἀλλὰ ἀρκεῖ αὐτό; Ἄν, ὅταν ὁ ἱερεὺς διαβάζει τὸ εὐαγγέλιο καὶ οἱ ψάλτες ψάλλουν τὰ τροπάρια, δὲν ἔχουμε ἐκεῖ τὸ νοῦ μας καὶ δὲν προσέχουμε τὰ λόγια, τί τὸ ὄφελος; Ἔχουμε αὐτιά, ἀλλὰ **πνευματικὴ ὠφέλεια** δὲν γίνεται. Ἄν βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ναὸ δὲν ξέρουμε τί εἶπε ὁ ἀπόστολος, τί εἶπε τὸ εὐαγγέλιο, ποιά τροπάρια ἀκούστηκαν, τότε ἦμαστε παρόντες σωματικῶς ἀλλὰ ἀπόντες πνευματικῶς. Κι ἀφοῦ τὸ πνεῦμα ἔχει ἀπειρῶς ἀνώτερη ἀξία ἀπὸ τὸ σῶμα, καταλαβαίνετε τότε τί σημασία ἔχει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω».

Ἔχουμε αὐτιά γιὰ ν' ἀκοῦμε κουτσομπολιά, διαβολές, συκοφαντίες, ὕβρεις ἐναντίον ἀδελφῶν, αἰσchrές βλασφημίες. Ἔχουμε τεντωμένα αὐτιά ἐπὶ ὧρες ὀλόκληρες στὸ ραδιόφωνο καὶ στὴν τηλεόρασι, γιὰ ν' ἀκοῦμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀνόητα, ἄχρηστα καὶ αἰσchrὰ ποὺ μεταδίδουν. Ἔχουμε αὐτιά γιὰ τὸ **διάβολο**, γιὰ τὸ **Θεὸ** δὲν ἔχουμε. Στους χίλιους ἀνθρώπους ζήτημα ἂν ἕνας ἔχη αὐτὴ τὴ **μυστικὴ ἀκοή** ποὺ εἶπε σήμερα ὁ Χριστός.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προφήτευσε, ὅτι θὰ ἔρθουν χρόνια ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ κλείσουν τ' αὐτιά τους στὸ Θεὸ καὶ θὰ τ' ἀνοίξουν γιὰ ν' ἀκοῦνε **πλάνες** καὶ **διδασκαλίες δαιμονίων** (βλ. Α' Τιμ. 4,1).

Ἔχουμε **ἀκοή**, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ τάλαντο τοῦ Ὑψίστου, κάνουμε ὅμως **κακὴ χρῆσι** τῆς πολυτίμου αὐτῆς αἰσθήσεως.

Ἄλλὰ καὶ τὰ ἄλλα **δῶρα τοῦ Θεοῦ** ὄχι μόνο δὲν τὰ ἀξιοποιοῦμε, μὰ καὶ τὰ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὴν ἁμαρτία.

● Τὴν **ὄρασι** π.χ. μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ βλέπουμε τὸ θαυμάσιο πανόραμα ποὺ ἀπλώνεται γύρω μας· νὰ βλέπουμε τὴ θάλασσα, τὶς λίμνες, τὰ δέντρα, τὰ φυτά, τὰ ἄστρα, τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, καὶ νὰ λέμε τὸ «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. 103,24). Νὰ λέμε κ' ἐμεῖς· «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὰ μάτια». Ἄλλ' ὅπως κάνουμε κακὴ χρῆσι τῆς ἀκοῆς, κάνουμε ἀκόμη χειρότερη χρῆσι τῆς ὀράσεως· βλέπουμε ὅ,τι αἰσchrὸ καὶ ἀνήθικο ὑπάρχει. Ἄντὶ νὰ κλεινώμαστε στὸ δωμάτιό μας γιὰ προσευχὴ καὶ μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου ἢ νὰ συζητοῦμε ὠφέλιμα πράγματα μὲ τοὺς οἰκείους μας, καρφώνουμε τὰ μάτια μας στὸ κουτὶ τοῦ διαβόλου, τὴν τηλεόρασι.

● Μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴ **γλῶσσα** γιὰ νὰ συνεννοοῦμεθα· νὰ μιλήῃ ὁ ἄντρας στὴ γυναῖκα, ὁ πατέρας στὸ παιδί, ὁ ἀδελφὸς στὸν ἀδελφόν, ὁ δάσκαλος στὸ μαθητὴ κ.λπ.. Μᾶς ἔδωσε τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ διδάσκῃ ὁ ἱερεὺς τὸ ποίμνιό του, γιὰ νὰ προσευχώμαστε στὸν οὐρανὸ Πατέρα. Μᾶς ἔδωσε τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο αὐτὴν. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε· μὲ τὴ γλῶσσα λέμε ψέματα, συκοφαντοῦμε, διαβάλλουμε, πᾶμε στὸ δικαστήριο καὶ ὀρκιζόμαστε· μ' αὐτὴν ἀνάβουμε φωτιά ποὺ καίει. Ἡ γλῶσσα τέλος φτάνει στὸ ζηνὶθ τῆς ἁμαρτίας ὅταν βλασφημῇ. Προτιμότερο νὰ μὴν εἶχαμε γλῶσσα, παρὰ νὰ γίνεται ὄργανο βλασφημίας καὶ διαφθορᾶς.

● Ὅλα τὰ μολύναμε, ὅλα τὰ **τάλαντα** τοῦ Θεοῦ τὰ καταστρέφουμε. Τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, τὴ γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ τὸ πολυτιμότερο ἀγαθὸ

πού έχουμε, τὴν **καρδιά** καὶ τὸ **νοῦ**. Μᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ ν' ἀγαποῦμε καὶ νὰ σκεπτόμαστε ὅ,τι ὠραῖο καὶ ὑψηλὸ ὑπάρχει στὸν κόσμος, κ' ἐμεῖς μισοῦμε καὶ δὲν σκεπτόμαστε ὀρθά. Μᾶς τὰ ἔδωσε γιὰ νὰ συγχωροῦμε, κ' ἐμεῖς κρατοῦμε ἐκδίκησι στὴν καρδιά μας.

● Νὰ προχωρήσω καὶ σ' ἄλλες δωρεές τοῦ Θεοῦ; Νά ὁ **πλοῦτος** εἶνε ἕνα ἀγαθό. Οἱ πλούσιοι μὲ τὰ χρήματά τους πόσα καλὰ μποροῦν νὰ κάνουν! Μὲ τὴν πλεονεξία ὅμως καὶ τὴν ἀσωτία τους κάνουν μόνο κακά.

● Ἡ **ἐπιστήμη**. Οἱ τεχνίτες (οἱ ράφτες, οἱ μαραγκοί, οἱ χτίστες, οἱ ζωγράφοι κ.τ.λ.) μποροῦν νὰ μεταδώσουν τὸ τάλαντο τῆς τέχνης πού τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ σ' ἄλλα παιδιά καὶ νέους καὶ νὰ μὴν τὸ κρατοῦν μυστικό. Οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ καθηγηταί, λόγῳ τῆς θέσεώς τους, μποροῦν νὰ διδάσκουν τὸ Θεὸ καὶ νὰ σπεύρουν στὶς καρδιές τῶν νέων τὴν πίστι· ἀλλ' αὐτοί, μὲ τὰ λόγια καὶ τὴ συμπεριφορά τους, διδάσκουν ἀθεΐα ἀσωτία, διαφθορά. Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν τάλαντο· ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή πού σᾶς μιλῶ χιλιάδες ἐπιστήμονες, Ἀμερικανοὶ Ῥώσοι Γερμανοὶ Ἄγγλοι κ.λπ., χρησιμοποιοῦν τὰ μυστικά τῆς ἐπιστήμης τους ὄχι γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος· τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν καταστροφή της.

● Ἀκόμη κι αὐτὴ ἡ **ἱερωσύνη**. Ὁ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου πρέπει νὰ εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἀφωσιωμένος στὸ Θεό, νὰ εἶνε «*φῶς*» καὶ «*ἄλας τῆς γῆς*» (Ματθ. 5,14,13), νὰ εἶνε ὅπως τὸν περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὶς ἐπιστολές του· ἀλλ' αὐτὸς συχνὰ γίνεται σκάνδαλο...

Ἔτσι ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, κάνουμε **κακὴ χρῆσι** τῶν πολυτίμων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν, καὶ μοιάζουμε μὲ τὸν **πονηρὸ δοῦλο** τῆς σημερινῆς παραβολῆς. Τοῦ ἔδωσε ὁ κύριός του ἕνα **τάλαντο** (ἕξι χιλιάδες χρυσὲς δραχμές), ἀξιόλογο ποσό, γιὰ νὰ ἐργαστῆ μ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσῃ. Κι αὐτὸς ἄνοιξε ἕνα λάκκο καὶ τὸ ἔθαψε. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ κύριός του τοῦ ζήτησε λογαριασμό, τὸν καταδίκασε γι' αὐτὴ του τὴν ἐνέργεια. Εἶχε ὑποχρέωσι νὰ ἐργαστῆ καὶ νὰ αὐξήσῃ τὸ τάλαντο, ὅπως ἔκαναν οἱ δύο ἄλλοι, πού ὁ πρῶτος πήρε πέντε καὶ τὰ ἔκανε δέκα, ὁ δεύτερος πήρε δύο καὶ τὰ ἔκανε τέσσερα· αὐτὸς τὸ ἔθαψε κ' ἔτσι τὸ ἀχρήστευσε. Δὲν συνέβαλε καθόλου στὴν ὑπηρεσία καὶ βοήθεια τῶν συνανθρώπων του.

Ἡ παραβολὴ μᾶς διδάσκει, ἀδελφοί μου, ὅτι ἔχουμε κάποιες ἱερὲς **ὑποχρεώσεις** καὶ κά-

ποιο **προορισμὸ** ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πρέπει νὰ τὰ ἐκπληρώσουμε.

Δὲν θὰ τιμωρηθῆ μόνο αὐτὸς πού κάνει τὸ **κακό**· θὰ τιμωρηθῆ κι αὐτὸς πού δὲν κάνει τὸ **καλό**. Πολλοὶ ἄνθρωποι λένε· Ἐγὼ δὲ σκότωσα, δὲν πόρνευσα, δὲν μοίχευσα, δὲν προσέβηλα τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου, δὲν πῆγα στὸ δικαστήριο ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου στὸ Εὐαγγέλιο, δὲν συκοφάντησα, δὲν ἔκλεψα... Ἐν τούτοις, καὶ ἂν δὲν κάναμε αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα, δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε πιστοποιητικὸ ἀγιότητος οὔτε νὰ βγάλουμε εἰσιτήριο γιὰ τὸν παράδεισο. Θὰ τιμωρηθῆ ὡς **κακοποιὸς** ὄχι μόνο ὁ κλέφτης, ὁ ἀπατεώνας, ὁ μοιχός, ὁ πόρνος, ὁ βλάστημος, ἀλλὰ καὶ πᾶς μὴ **ἀγαθοποιός**, καθέννας πούμποροῦσε νὰ κἀνῆ τὸ καλὸ καὶ δὲν τὸ ἔκανε.

Θεέ μου, συχώρεσέ μας· πόσα καλὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον καὶ δὲν τὰ κάναμε! Πόσα **τάλαντα** ἔχουμε **κρυμμένα** καὶ δὲν τὰ ἀξιοποιήσαμε! Δάσκαλοι, καθηγηταί, ἐπιστήμονες, ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, ἔχουμε χαρίσματα, ὑλικά καὶ πνευματικά, καὶ θὰ μᾶς ζητήσῃ ὁ Θεὸς λογαριασμὸ γι' αὐτά. Θὰ μᾶς ζητήσῃ τὸ **κεφάλαιο** καὶ τὸν **τόκο**.

Ἀδελφοί μου, ἄς κἀνῆ ὁ καθέννας μας ἕναν **ἀπολογισμὸ** καὶ ἄς δῆ, τί καλὸ ἔκανε σὰν παιδὶ στὸ σπίτι του, τί καλὸ ἔκανε σὰν πατέρα, σὰν μάνα, σὰν ἐργαζόμενος, σὰν ὑπάλληλος, σὰν ἐπιστήμονας, σὰν παιδαγωγός, σὰν στρατιωτικός, σὰν κληρικός...; Ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοίμονο, φωτιά, κόλασι, ἀπώλεια καὶ καταστροφὴ μᾶς περιμένει.

Ἦ **Εὐαγγέλιο**, τὰ λόγια σου εἶνε αἰώνια! Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τὰ ἐφαρμόσουμε.

Ἀγαπητοί μου! Ἄς μετροῦμε τὴν **ἀξία τοῦ ἀνθρώπου** ὄχι μὲ τὴν ἀπραξία τῆς κακίας, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐνεργητικότητα τῆς καλωσύνης. Δραστήριους μᾶς θέλει τὸ Εὐαγγέλιο ὅλες τὶς ἡμέρες καὶ ὥρες τῆς ζωῆς μας, μέχρι τὴν τελευταία μας πνοή. Ἄν ζήσουμε ἔτσι, ὅταν ἔρθῃ ἡ φρικτὴ **ἡμέρα τῆς κρίσεως**, δὲν θ' ἀκούσουμε τὸ «*Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ!*» (Ματθ. 25,26), ἀλλὰ τὸ «*Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ...εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰ τοῦ Κυρίου σου*» (ἔ.ἀ. 25,21). Ἦ **Ἐπαινο** ὁ καθέννας μας ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Κύριον γιὰ ὅλα τὰ καλὰ πού θὰ ἀγωνιστῆ νὰ κἀνῆ στὸν κόσμον.

Εἴθε τῆς χαρᾶς τοῦ **παραδείσου** ν' ἀξιοθωῦμε ὅλοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**